

ВСИЧКО Е ЛЮБОВ

*Сценарист Боян Папазов,
Режисьор Борислав Шаралиев*

1976

1.

За другите Тевеута няма какво да ти разправам. **Другите Тевеута не са нищо. Падево е страшното. Падево е трудово-възпитателно училище със строг режим. Училището е далече от селото.** Селото преди петнайсет години се е преместило цялото на високото, на три километра, а в ямата са оставили само старото училище, черквата и един паметник на загиналите през войните. Тоя паметник е точно пред портала. Старото село е било като в яма. От всички страни стръмни баири. Ямата е отворена на изток, там минава Искъра. Само училището е останало, няма къщи наоколо. И не можеш да излизаш извън района, не е като другите Тевеута. Даже мач като играем, ни пазят.

Ние тогава го щипнахме по време на мач. Нали неделя, и малеците ги държат в столовата, а ние сме на игрището. Пазеха ни само двама – бай Манчо пазача и един дежурен възпитател, Бочев.

И сега ние какво правим. С Джипси и Варната сме се уговорили и трябва аз да го щипна първи. Аз като побягна, Бочев и бай Манчо ще се юрнат след мене и тогава Джипси и Варната бягат към другата страна на училище, и се срещаме на моста на Искъра.

И сега ние си играем. Обаче все едно, че нищо. И аз гледам – Бочев седнал и пуши, бай Манчо блее и аз решавам сега. Чакам Джипси да хване топката и почвам да му викам:

- Джипси, пусни ми я! Джипси, виж ме!

И бягам напред по крилото. Джипси ме вижда, обаче не ми я пуска леката, а нарочно праска страхотен шут към работилницата. Аз му викам:

- Сванта!

И отивам ужким да подам топката. И както съм се затърчал, свивам зад работилницата и драсвам покрай караулката към портала.

Знам, че караулката е празна, че няма никой вътре, и затова минавам оттам. Ония на игрището разбраха, че бягам и почнаха да пискат:

- Другарю Бочев, другарю Бочев! Радослав бяга!

Ще ме хванат – на връщане! На сто метра никой не може да ми излезе. Аз три години съм републикански на сто метра. Не иначе, а на Тевеутата само.

И сега аз бягам към моста на Искъра. Виждам го Бочев, че се качва в москвича си, обаче не ми пука, защото той не може да мине с колата след мене. Той трябва да заобикаля, а докато заобиколи през селото да ни пресрещне, ние ще минем моста.

И аз ги виждам Джипси и Варната, и те бягат. Идват през полето към реката. Преди моста се събираме и бягаме заедно. Никой не ни гони, обаче бягаме. Не говорим, само бягаме... **Аз в Падево изкарах тогава три месеца и седемнайсет дни. Вечер едно мисля, сутрин друго. Вечер мисля как да се отърва от това училище, сутрин се събудя гладен, хайде на закуска и пак тръгне същото – уроци, тарги, това-онова, записам се и денят мине. Най-трудно минава неделята. Никой не иска да гледа телевизия. Аз като гледам телевизия, най-много ми се бяга. Като вземат да пеят и да танцуват. Разпалвам се и искам да бягам. Обаче, като знам, че пак ще ме хванат... Така е, където и да бягам, каквото и**

да правя, ще ме хващат. Обаче бягам. Колкото ще да е, ама докато ме хванат, съм свободен.

Тогава, ако не тичахме, нямаше да ни забележат. Обаче няма начин да не тичаш. Така е. Може никой да не те гони, ама ти тичаш. Бяхме далече от Падево, а не можем да се спрем.

И сега ние се качваме над една кошара. Един такъв много полегат хълм. А долу минава път. И по пътя се задава една джипка. Ние мислим, че нас гони, и хукваме. И като хукваме, и джипката отбива от пътя. Сви и тръгна към нас. Викам:

- Видяха ни!

Тичаме нагоре по поляната, а джипката пуска сирена да ни плаши.

И идва вече на стотина метра от нас. Джипси вика:

- Копелета, дайте да си направим комбина, щото ще ни хванат всичките.

Аз трябва утре да съм в София. Ари знае, имам среща. Час съм уредил, ден, всичко. Залъжете ги, аз ще бягам.

А голо – да се чудиш къде да бягаш! Няма начин да им избягаме. И тогава Варната се нави да ги залъгва сам. И вика:

- Чао, копелета! Много здраве на София! - Ние с Джипси искаме

да бягаме, той вика:

- Нека дойдат по-близо.

И ние заставаме един до друг, и чакаме джипката да се приближи съвсем. А Варната им прави с ръка така, да ги ядоса повече. И ни блъска да бягаме. Ние побягваме, а той остава срещу джипката и почва да ги върти по поляната. Ония го гонят с джипката, не

слизат. Накрая слязоха. В движение скочиха. Не бяха военни, цивилни бяха. Четирима души – как няма да го хванат! Варната се опита да се измъкне, обаче ония го заобиколиха. Ние бяхме далече и Варната се спря. Легна на тревата и се сви така. Ако го бият, да е запазен. Ония не го биха. Те били тръгнали на лов и като ни видели, че бягаме, се усъмнили. А Варната лежи така. И ония не могат да разберат защо лежи и викат:

- Стани бе, момче. Що лежиш така?

- Ще ме биете – вика.

На ловците им станало кофти и си тръгнали към джипката. Единият само хванал Варната за ръката и го повел...

2.

И сега ние с Джипси излизаме на шосето за Кнежа и почваме да вдигаме на камионите. На частници не вдигаме, те не спират. Вдигаме на камионите и се оглеждаме да не се зададе отнякъде Бочев с неговия москвич. И един камион спира.

- Закъде сте, бе?

- За София – викам.

Той ни гледа дочените дрехи, обаче Джипси, нали беше командир на класа, имаше червена лента тука с една звезда. Като на бригадирите, същите. И аз викам:

- На бригада сме. Отиваме си за малко.

- Хайде, - вика, - качвайте се!

И така стигнахме в София.

3.

И сега какво става с мене. **Отивам аз в „Малашевци“ при вуйчо. Обаче майка ми ме видя. На тях къщите им са съседни. И като ме видя, все едно звяр видя. Ние не се поздравяваме.**

Влизам във вуйчови, вуйна ми - все едно Господ дошъл в къщи. Прегърна ме, на мен ми кофти, защото вуйната е барната мадама. Обаче и аз я прегърнах – няма да я гледам!

- Леле, що си смешен! – вика.

Понеже аз съм ливада в главата. Косата ми малка. И ми прави така с ръка по главата, и ме целува. Хванала ме и не ме пуска. Вика:

- За колко те пуснаха?

- За малко – викам. – Вуйчо тука ли е?

- Тука е – къде ще ходи? Търкаля зарчетата.

И аз като чух, и веднага се дърпам, защото вуйчото, ако ни види прегърнати, не знам дали ме разбираш! А тя ми се смее:

- Много те е страх от тоя вуйчо!

Аз си трая и влизам в спалнята. В спалнята вуйчо играе с един балък. Спуснали завесите, запалили свещ посред бял ден и постлали върху малката масичка чаршаф. С малките зарчета играеха, дето са за табла. Вуйчо като ме видя, веднага позна. Вика:

- Ела, ела!

Отивам при него и той като отвъртя един шамар, на мене главата ми бръмна. А той все едно, че нищо. Вика:

- Седни.

Аз се държа за бузата и сядам, той си играе. Те играеха на двойка.

Вуйчо е единственият човек, от когото се коркам. Честно. Само

**той може да ме командва. Никой друг. Много ме е страх от него.
Като ми каже нещо, аз си трая – правя се на луд.**

- Що си избягал? – вика.

И аз почвам да го лъжа. Викам:

- Заковах едно гадже. Уредихме си среща... Ден, час... Затова.

- Изкарваш срещата и се прибираш! Добре ли се чувам?

- Добре, де!

- Само внимавай как отговаряш!

- Добре. – Аз кротката.

- Е това се иска!

- Ще ми пуснеш ли една десетара? – викам.

- Лесна работа – вика. – Бягай сега, че ми пречиш!

- Пусни ми я сега.

- Първо ще си поприказваме... Хайде!

Отивам аз оттатък, хвърлям дочените дрехи и първо се измивам. Хапвам от хладилника това-онова и отивам в хола. Отварям гардероба и си изваждам дрешките. Едни дънки „Джеймс Бром“, едно поло, едно яке и едни шпиц патъци. Изтупвам се като първи баровец, отварям прозореца и скачам навънка, за да не ме усети вуйната, ако мина през вратата. Излизам на улицата и минавам покрай къщата на майка ми. На вратата им табелка – „Образцов дом“. Ритнах я вратата, ама никой не се обади. Ще се пишат образцови!

4.

Ние с Джипси си бяхме наредили среща на Луна парк. И аз отивам, навирам се в тарапаната и гледам – Илийчо работи на скутерите. Обикаля скутерите и къса билети. Аз го знам Илийчо отпреди, с него сме правили големи работи. Обаче аз вътре, той – навънка. И аз го причаквам, и заставам срещу него. Нищо не му казвам, само стоя и си го бройкам. Оня се уплаши, защото е мой. Каквото си искам, това го правя.

- Какво искаш? – вика.

- Дай една цигара.

Илийчо вади пакет, взимам си цигара, чакам да ми запали, и му кльопам цигарите и запалката. Викам:

- Ще ме уредиш ли при тебе?

- Тебе винаги! Даваш паспорта и утре почваш.

- Нямам паспорт – викам.

- Как може да нямаш, бе? Кой набор си?

- Може. - Баш на Илийчо ще седна да обяснявам.

- Донеси тогава на някой от ваште.

- Джипси познаваш ли го? Ако дойде, ще му кажеш да ме чака.

И ти ме чакай. След час и нещо се връщам. Чао!

5.

И аз отивам при бащата. Той живее в комплекса „Дружба“. Звъня аз, той отваря и нито „добър ден“, нито нищо. Само притваря вратата зад гърба си. Стои и ме гледа. На мене почва да ми превърта шайбата, обаче се сдържам.

- Какво има? – вика.

- Трябва ми паспорта ти. Иначе не ме взимат на работа. За малко.

- Не мога да ти дам паспорта си.

- Ще ти го върна, бе!

- Не може.

Какво да говориш с такова говедо? Аз мислех, като е баща, да помогне нещо... Повече не съм го търсил. Аз тогава го видях за последен път. И аз стоя, и така ми идва да му тресна един, обаче викам:

- Дай малко пари.

А отвътре новото ми майче се обажда:

- Любе, кой е?

- Един познат – вика бащата.

И вади от задния джоб портофела, и ми дава една десетара.

- Тия знаеш ли за колко ще ми стигнат? – викам.

А той ми показва, че портофелът му празен.

- Как не те е срам, бе! – викам.

- Гледай, - вика, - гледай, ако не вярваш!

И ми навира портофела да видя.

- Пинтия!

Хвърлих му десетарката и си тръгнах.

6.

Връщам се при Луна парк, Джипси вече ме чака.

- Ходи ли на срещата? – викам.

- Не дойде – вика Джипси. – Ама аз ѝ се обадох. Вика: „Искам да ми свършиш една важна работа.“

- Разбра ли защо ѝ трябваш? – Джипси мълчи. - Джипси, може ли да си толкова глупав? Щом е някоя мацка от буржоата и ти веднага – така!... Някоя от махалата, ако те повика, ще избягаш ли? Ще избягаш – нанай! Така ли е?

- Така е – вика, - ама тая Нела е фрашкана с пари. Има едно портмоне, тука го носи... – Оная на врата го носела. – Води ме да ядем пици. Тя и на приятели пълни гушите. Знаеш ли как ме е яд!... Иначе няма грешка. А е шейсет и първи набор. Няма да я изпусна, та каквото ще да става. Сега ми разправя, че ще купува на нея и на мене японски габардин от двайсет и осем лева да си шием еднакви панталони.

А аз съм страшно гладен и викам:

- Дай десет стотинки за една баничка!

- Нямам въздух, братче! – вика Джипси.

- Не можеш ли тука да изръсиш от някого?

- Кого да изръся? – вика Джипси и се оглежда. – Трябва да се пишем мародери.

- Навит ли си?

- Няма как.

И ние се вдигаме при скутерите. Аз Илийчо си го викам така и той веднага идва. Викам му:

- Знаеш ли някой селянин да се вози често?

- Е оня.

Аз го гледам момчето, то хлапе още. Викам на Илийчо:

- Свободен си.

Ние излизаме с различни номера, хитри сме. Ние сме богове на тия работи. Чакаме го момчето да слезе от скутерите и го пресрещаме.

Те бяха две момчета. И аз им викам:

- Извинете, може ли за малко? - Културно говоря с тях.
Гледат ме – не съм селянин.
- Може ли да извикате едно момиче от онзи вход? Само ще се качите на втория етаж и ще позвъните. Неудобно ми е от майка й, стана един скандал...
- Добре – вика момчето.

И ние тръгваме – двете момчета, аз и Джипси. Влизаме във входа на кооперацията, аз го хващам момчето за яката и викам:

- Слушайте сега, няма никакво момиче. Извинявайте много, че ви излизам с тоя пиниз, обаче трябва да пуснете малко стотинки.

Викам нарочно стотинки, не левове, да не ги уплаша. И ония почват:

- Аз нямам. Имам само два лева.
- Аз, батко, имам само петдесет стотинки.
- Добре, - викам. – Ти, ако имаш петдесет стотинки, няма да

ти ги взема. И твоите два лева няма да ги взема. Обаче ако имате повече, всичко взимам. Ела тука сега!

И аз почвам да ги джобя. Изкарвам два лева и му ги давам. Обаче аз съм ги играл тия игри и познавам, че има още пари. Имам си чувство. Изваждам му паспорта, в паспорта десетара. Кльопам я веднага и викам:

- Гледайте какво. Ако се обадите, ще ви побъркам от бой. Сега ние с моя човек си тръгваме. Ще излезете десет минути след нас.

- Добре, батко.

- Добре ли се чувам?

- Да.

И ние с Джипси се измъкваме. Излизаме на улицата и хукваме.

Бягаме две-три преки и се спираме. После отиваме и купуваме по две баници. Много бях гладен тогава.

7.

И сега Джипси ме води при Нела и нейните съученици. Те бяха в „Замъка“, в парка до зоологическата градина. Там има една беседка с маса и те вътре. Бяха десетина души. И нас с Джипси Нела ни води.

- Това са хората – вика. – Навити са.

Ония ни се пулят. На нас с Джипси ни кофти, че ни гледат така, обаче няма как. И се правим на печени.

- Аз мисля да не се запознаваме – вика един. Те му викаха
Топалов. Вика:

- Така е по-добре.

Аз тогава Бени я видях за първи път. Не я познавах още.

**Непозната мацка. Обаче хубаво момиче, веднага ми се наби в
окото. И тя вика:**

- Да не се обидят момчетата?

- За конспирация – вика ми Топалов. - Вие не ни знаете, ние
не ви знаем.

- Ясно – викам и им хвърлям на масата на Илийчо цигарите.
Ония почнаха да грабят като навидяли. И Нела вика:

- Сега да се разберем дали сте навити всички да участваме?

- Ние сме на първо място – вика Бени. – Ние сме най на зор.

А Топалов вика:

- Идеята е наша. Ние сме първи!

- Хайде без глупости! – вика им Нела.

- Нело, и нашият трябва да се вземе! Време му е, много се
напълни.

- Дайте тогава да вземем и нашия!

- Вашия няма смисъл – вика Нела. – Много е нов.

- Абе нов е, ама пак са се събрали много отсъствия.

- Гледайте какво – вика Бени, - където са два дневника, там са
и четири. Ако са два, ние сами стесняваме обсега на търсенето.
После ще търсят само в два класа. Трябва да се направи удар. Ако
са всичките единайсти класове, няма въобще да загреят къде да
търсят!

И Нела вика:

- Какво решаваме тогава? Всичките, така ли? Гласуваме. Кой
е „за“?

И ония всичките вдигат ръце.

8.

И на другия ден аз отивам в даскалото на Нела и Албена. Обаче
изтупан като първи ученик. Сакото, емблемата, ризката, един

толчав възел на връзката. Учениците ми дадоха дрехи. И почвам да играя, както сме се разбрали. Влизам в първия клас и викам:

- Извинявайте, другарко Манчева, другарят Ашкенази моли, ако може, да му дадете дневника.

И тя веднага:

- Вземи го. – И ми го показва на катедрата.

Взимам аз дневника, обаче на Нела и Албена нито намигване, нито нищо. Все едно не се познаваме. И те си траят.

Излизам в коридора и право в тоалетните. Джипси ме чака там. И оня Топалов. И Топалов ми обяснява:

- Сега влизаш в третата врата отдясно. Това е нашият клас. Имаме математика. Казваш: „Другарко Самарева, другарката Стоева иска дневника.“ Самарева, ако те пита нещо, казваш, че си от „Г“ клас. Тя на „Г“ не предава и не ги познава.

И аз влизам във втория клас:

- Другарко Самарева, другарката Стоева ви моли за дневника.

И тя ми го дава. Събираме ние с Джипси четири дневника, пъхаме ги в една найлонова торба и излизаме от даскалото спокойно.

После ги пъхнахме в една боклукчийска кофа и край – свършихме работата.

9.

Детската педагогическа стая е в един апартамент, на партера. Стая и кухня. И аз отивам при моята инспекторка. Гатева се казва.

Хапнахме това-онова, тя ме покани на обяд. Обядът – една консерва отвори. Тя кухнята не е никаква кухня. Няма печка, хладилник, такива работи. Само маса и два стола. Котлонът на масата и тя ми прави кафе. Гатева е страшна жена. Стара, обаче хубава. Не е много стара, вика, че е около четиресет.

И сега ми налива кафето и вика:

- Как го пиеш?

- Вие, както го пиете.

- Аз го обичам със захар – вика.

- И аз.

Сама ми сипва захарта и ми дава чашата. Пия си аз кафето и ми е страшно гот. Хапнал съм, топло ми е, никой не ме гони... А ми се пуши, та две не виждам! Вадя една цигарка, тайничко. Обаче я държа под масата, не смея от Гатева да я запаля. Слагам я до чинийката, обаче Гатева я зърва и вика:

- Недей да палиш! Отказвам ги и дима ме дразни.

Знам, че не ги е отказала. Правя се на послушен и прибирам цигарата в пакета.

- Ако имаш нужда от пари, кажи!

- Нямам нужда.

Бях го страшно закъсал, обаче няма да ѝ казвам да се излагам! Какво ще ми даде – някоя десетарка от „Социални грижи“. Мене десетарки не ме оправят!

- Аз не ти предлагам мои пари, - вика, - ще ги взема от социалните грижи.

- Знам.

- Казвам ти да знаеш.

И тя става, и почва да разтребва. На мене ми кофти, защото аз седя.

Искам да ѝ помогна нещо, тя вика:

- Моля ти се! Ти си ми гост.

Сега на мене не ми се тръгва, защото ми е гот при нея. Обаче няма как, трябва да си ходя. Викам:

- Сега аз ще си ходя.

- Както искаш – вика и ми отваря вратата. – Ами това е, Славчо. Разбрахме се, сега остава всеки да се удържи на думата.

- Моля ви се, другарко Гатева!

- Нищо лошо не съм казала.

И аз излизам, и тръгам към спирката. През рамо хвърлям един поглед към гарсониерата. Гатева застанала до прозореца и пафка. Мене ще будалка, че ги е отказала!

Тя после ми каза какво е направила. Аз като си съм тръгнал, тя се обадила на Мавров в районното. И му казала: „Мавров, Гатева ти се обажда... Ами тука беше един твой стар приятел... Радослав Тасков... Сериозно ти говоря... Слушай сега какво се разбрахме с него.

Обещах аз да съобщя в районното... Казах му, че ти ще ме разбереш и няма да го закачаш, докато аз не ти кажа. Предложих му да се върне сам, за да не го хващаме и да го пращаме принудително...

Съгласен е, но иска да го оставя още една седмица... Откъде да го знам? Уговорката е такава. Не иска да го връщаме по етапен ред... Разбира се, че е унижително... Каза, че другата седмица ще ми се обади... Гаранция няма... Не знам. Ще видим.... Всичко хубаво.“

Сега аз не знам, но трябваше точно това да му каже. Ние с нея така се бяхме разбрали.

10.

На другата вечер Джипси ме води на терен у Нела. Апартаментът хипарски – кожи, стари мебели, това-онова. Публиката беше само от даскалото на Нела. И няколко лекенца от центъра. И всички ни гледат така, понеже знаят, че ние с Джипси сме оправили работата с дневниците. Ние с Джипси си танцуваме и се правим на печени. Около нас фраш – така!

И сега влиза Нела и вика:

- Кой е взел ключа?

Някой бил дигнал ключа от външната врата. Една Светла искала да си ходи, а ключа го няма. И тая Светла като се разписка:

- Момчета, моля ви се! Трябва да си ходя!

- Дайте веднага ключа! – вика Нела. - Хайде, стига калташки номера!

- Моля ви се! – вика тая Светла.

Аз загрявам, че някой на тая Светла ѝ играе номера. И почвам да търся фиба. Пипам мацките по косите. Една ми вика:

- По-леко, ако може.

- Дай една фиба! – викам.

- Нямам.

Бутам една друга и викам:

- Дай една фиба!

И тя ми дава. Аз отивам при вратата и се лепвам, както си знам, за да не ме гледат какво правя. Ама зяпачи пак дойдоха. И ме гледат. Те не знаят, че аз с фиба отварям всяка кола. Само беемвето не мога. Дръпнах вратата и я отворих. И ония почнаха да ми ръкопляскат. Албена и тя ръкопляска. Аз все едно, че нищо. Паля една цигара и отивам на кухненския балкон.

И по едно време влиза Нела с още една мацка да вземат сандвичи. И оная мацка вика:

- Тоя страшен. Видя ли го как играе?

Аз не знам, че става дума за мене. Аз това после разбрах. А оная продължава да набива на Нела. Вика:

- Много е готин. Има страшно хубаво тяло. Как се казва, знаеш ли?

- Не знам – казва Нела. - Джипси знае.

- Питай го да ти каже! Много е готин! Аз ще се сваля с него.

- Като си луда.

- Защо?

- Ще видиш.

Аз отивам след тях и почвам да си танцувам. И оная почва да ми се навира. Обаче аз не я виждам, аз си бройкам само Бени. Тя седнала в едно кресло и си подвила краката така. Боса. **Аз я харесах още предишния ден и само си я бройкам. Обаче не ѝ говоря.** Веднага я познах, че пада малко от буржоата. Тия най ги мразя. Правят се, че не са момичета за мене. Мислят се за най-хубавите. Много съм злобен към такива горделиви. Иде ми да я хвана за главата и да я трескам, да я трескам!

И сега аз я поканвам за един танц. Не я наgrabвам, чакам я тя да поддаде. Само я гледам отблизо и си трая. Носовете ни направо се допират. И сега аз викам:

- Как се казваш?
- Албена.
- Как ти викат приятелите?
- Бени.
- И за мен ще бъдеш Бени.
- Сигурен ли си?
- Алсолютно. При мен празно няма.

Тя нищо не ми казва, само се хили.

- Аз съм Ари – викам. – За приятелите съм Ари.
- Как ти е цялото име?
- Радослав.
- Много дълго.
- Цяла София ме знае Ари.
- Кой не знае Ари Сваляча, кой не чувал за него!
- Бъркаш ме с някой. Не съм от свалячите.
- От кои си, ако мога да зная?
- От... – Ама не ѝ го казах.
- Ясно – вика.
- Кой набор си?
- Шейсети – вика и пак ѝ стана смешно от нещо. Обаче аз не мога да загрея от какво. Много се ядосвам така.
- Таман – викам.
- В смисъл?

- За мене.

Музиката спира, обаче аз я държа. Лекенцата пускат по едно ухо, аз си трая. Чакам музиката да тръгне и почвам пак да я кова:

- Искаш ли да се чупиме оттука?

- И къде ще ме водиш?

- Където искаш.

- Ами... Заведи ме на някое скучно място. Ама на най-скучното място в София.

Аз сега не мога да разбера дали ми говори сериозно, или ме кодоши. А тя вика:

- Измисли ли го?

- Не.

- Хайде, мисли, де! Ако искаш, да седнем.

Само така ми говореше. Направо ме побъркваше. Мислех я за нередовна, обаче я харесах. Харесах я, защото никога не можех да й усетя номерата...

- За какво ти е това скучно място? – викам.

- Така, да искам да се върна тука. Искам да ми стане мъчно за тука... Никъде не можеш да ме заведеш, разбра ли?

- Тръгваме ли? – викам, понеже почвам да се впрягам по малко.

- Не.

- Защо?

- Не си ми в главата. – И понеже аз не я пускам, тя ми вика: -
Да ти го обясня ли популярно?

Пуснах я, а тя сяда направо при лепенцата. Сядам и аз до нея, обаче виждам, че ония ме гледат накриво. Разбраха, че редя нещо с Бени и се наежиха. Нищо не викат, само станаха и отидоха в другата стая. Сигурно да се съвещават.

- Сега ще стане търкал – викам.

- Няма да стане – хили се тя.

И ония влизат. Аз само ги чакам да се обадят и да скоча. Обаче нищо. Само обявиха, че теренът се затваря. Викат:

- Теренът се затваря!

И си тръгват първи. Обличат се и си тръгват. Ние с Джипси няма как, също си тръгваме. Джипси вика на Нела:

- Утре как си с времето?

- На даскало съм.

- Ще ти се обадя.

- Обади се.

Аз само като я чух как му каза „обади се“, и разбрах, че работата е умряла. И тръгваме след лепенцата. Долу пред кооперацията ония ни викат:

- Чао!

И се разделяме. Те тръгват на една страна, ние с Джипси на друга. Свиваме зад ъгъла, аз поглеждам леко назад и ги виждам – ония се връщат и влизат в същия вход.

- Ония се върнаха – викам на Джипси.

Джипси направо побесня. Вика:

- Леле! Ще ги направя на маймуни в главите! Идваш ли да ги изваляме?

- Не ни искат – викам. – Що да се натягаме? Стой мирен!
На мене после Бени ми каза, че ония като се върнали, и тя ги насвила. Понеже те ни направиха много кален номер. А Бени направо им крещяла. Заради нас крещяла:

- Може да са простаци, обаче като кажат нещо, го правят!
Знаете ли откъде са избягали? Защо преди не ги разкарахте, като са простаци? Защото не ви стиска! Ние даваме идеите, нали? Ние сме идеолозите. За тях черната работа, лесното, дето всеки го може! Като е лесно – защо вие не го свършихте? Защото сте умни! Лекета!

Ние сега не знаем за тая работа с Джипси. Ние с Джипси си вървим. Обаче усещам, че на Джипси му е много криво. Не му говоря, щото всичко е ясно. И усещам отзад – някой тича след нас. Гледам – Бени. Облякла се да си ходи. И все едно, че не ни вижда. Минава край нас като през гробище.

- Ало, маце! – викам. – Ваште момчета, като са такива хитреци, що не оправиха работата с дневниците? Така ли се отблагодарявате?

- Те така, аз иначе! – вика Бени, ама не спира.

- Как иначе?

- Ей така! Като искаш много благодарности, да не си го вършил!

И избяга. Сега ние сме страшно вкиснати от тая работа и си мълчим. Вървим и мълчим. И както вървим, край нас минава някакво момче с две момичета. А късно – няма никой по улицата. И какво му стана на Джипси – не знам. Не беше пил. Отминаваме

няколко крачки и Джипси изведнъж се връща и хваща момчето за яката. Нито го познава, нито нищо! А Джипси го обръща и му набива две серии. Луд го направи, оня падна долу, а момичетата избягаха. И нищо – тръгнахме си.

- Кой беше тоя? – питам Джипси.

- Не го знам.

- Какво ти е направило момчето?

- Нищо.

- Що ги правиш тия глупости?

- Така.

11.

Отивам на другия ден пред гимназията и я чакам Бени. Тя излиза с приятелки и се прави, че не ме познава. Гледа ме и не ме познава. И другите, лепенцата, и те. **Значи, мене ме заболяха очите. Аз съм така, като се ядосам и ме заболяват очите.**

12.

И тогава се замъквам на „Монтето“. Цял следобед киснем по пейките и говорим глупости. И същия ден Бени идва на „Монте Карло“. Аз ѝ излизам със същия номер, правя се, че не я познавам.

Обаче с нея Джипси. И Джипси идва при мене и вика:

- Оная те вика да ти каже нещо.

- Не я познавам – викам.

Джипси отива при нея, тя не смее да дойде при групата, казва ѝ нещо и се връща. Обаче аз само му казвам:

- Ще те бия!

И Джипси се отказа да ходи повече при нея. Сяда при нас. Обаче сега от групата само Бени зяпа. И тя идва при мене, и вика:

- Ела да ти кажа нещо.

- Аз така не мога – викам. – Трябва някой да ни запознае.

- Моля ти се!

- Срам ме е! – викам.

- Ела, де! – И ме дърпа.

- Маце, разкарай се! – викам.

- Няма да се махна!

- Така ли?

- Така.

И аз ѝ шибнах един шамар, ама лек, колкото да я сплаша. С опакото я шамаросах. Обаче тя не ми се разциври. За пръв път момиче да не ми се разциври. А не сме сами – приятели, приятелки, - гледат. Тя се държи все едно, че нищо. **Така ми хареса, че се уплаших да не избяга. А не знам какво да правя. Само я гледам и се хиля като последен глупак.**

А тя ми вика:

- Исках само да ти кажа, че днеска пред даскалото се направих, че не те познавам, за да не те познае някоя порта. Не се мяркай много край гимназията! Разбра ли?

- Леле, колко сме благородни!

- Глупак! – И се обръща да си ходи, обаче аз я хващам за ръката. – Пусни ме!

- Седни тука! – И се тупам по коляното. Карам я да ми седне на коляното.

- Искаш ли? – вика.

- Сядай!

- Ама наистина?

- Наистина.

И оная като ми отвъртя един шамар, аз за малко да падна.

- Браво, ма! – викам.

- Браво я! Аз съм дете-инатче и се водя само с добро.

А групата ни зяпнала така и аз им викам:

- Хайде, движение!

И ония се разкарват, защото не искам да ни слушат какво си говорим. И аз почвам направо. Викам:

- Кажы сега – ще играеш ли?

А тя ми се хили и вика:

- Чакай, де! Ами обяснението?

- Аз не ги обичам тия работи.

- Да, ама и аз не обичам така!

- Как обичаш?

- Ами така – да се влюбя нещастно и после да ми е мъчно за мене си.

И сега пак не мога да разбера дали ми говори сериозно, или ме пързала. И викам направо:

- Дай да се разберем – ще ходиш ли с мене?

- Не ти вярвам.

- Сериозно ти говоря!

- Сериозно ми говориш, ама не ме лъжеш. Излъжи ме, и ще ти повярвам.

- Виж какво ма, рожбо – викам. – Аз не съм голям на години, обаче съм си надживял живота двойно и тройно. Ходил съм с хиляди момичета, с жени... Обаче на никоя не съм се обяснявал. Затова те питам човешки – ще играеш ли с мене?

И тя почва да се смее и вика:

- Ще играя.

13.

Хващам я оттам и право на „Дружба“ в стаичката. **Аз имам едно приятелче Къци и той ме беше прибрал да спя на „Дружба“ в машинното за леда на пързалката. Там има една стаичка. Помагах му на Къци, поддържах агрегатите за леда. Наливам амоняка, гледам водата да не спре – такива работи...** И аз вода Бени там. На „Дружба“ с Къци не плащаме нищо, понеже сме вътрешни и влизаме направо. Оставям Бени да гледа тия, дето се пързаят, и отивам да кажа на Къци, че съм с мадама. Да знае, да не влиза. Само ние имаме ключове оттам, никой друг. Разбираме се и аз вкарвам Албена в стаичката.

Сега на мене ми малко кофти, защото навънка свири музика, това-онова, смях, викат, а ние тука... Обаче няма как. Награбих я леко, тя поддава. Съблече се, все едно, че се съблича по сто пъти на ден. Като царица се съблече.

И после лежим в леглото, и тя ми се хили. **Държеше се като карачка, а излезе честна. Мене ме е много страх от такива,**

защото са голяма беля. Няма отърване. Направо се изплаших.

Честно. А тя ми се хили.

- Какво се хилиш? – викам.

- Хубаво ми е. Много ти е готина стаичката.

„Стаичката“ не е никаква стаичка, ами дупка. През нея се минава за машинното. Вътре бучат агрегати, влажно, шумно... Има едно легло, една електрическа печка и на Къци любимите спортисти по стените. Няма стол даже. Стаичката е точно два на три. И Бени после като почна... Вика ми:

- Радो...

- Какво?

- Харесва ли ти Радо?

- Карай.

- Радо... Аз не мога да ти се сърдя за нищо... Това е много лошо, знаеш ли?

- Не знам.

- Сигурно само, ако почна да те презирам, само тогава ще мога да ти се сърдя... По-точно тия две неща ще се слоят... Не искам да ставаш нито по-добър, нито по-лош.

- Добре.

- Бъди такъв, какъвто си.

- Много приказваш – викам.

- Радо...

- Чу ли какво ти казах?

- Въобще всичко в тебе ми харесва и не знам какво да правя.

- Трай, ма!

- Само не ми викай „ма“, моля ти се! И ме прегърни.
- Студено ли ти е?
- Хубаво ми е.

14.

Аз не мислех, че ще стане така, обаче с Бени почнахме ужасно. Просто не можех един ден да не я видя. Ставаше ми кофти и тръгвах да я търся. И тя беше същата. Направо ме побъркваше. Вика: „Като ми стане мъчно за тебе, и почвам да целувам нещата наоколо. Вчера целунах стената в къщи.“ И ние с нея живеем – винаги заедно. Обаче нямах въздух и почнах резервни гуми от коли. На жигулата само като се подпра с крака на бронята отзад и като дръпна капака настрани, веднага се отваря. Московецът е съвсем лесен. Само хванеш капака и като го дръпнеш назад, ключалката изпуска и се отваря. Вдигам гумата и – дуфта!

15.

И сега – аз се запознавам с майката на Бени. Бях взел пари за една гума и отивам у Бени. Звъня аз, на Бени майка ѝ ми отваря. Викам:

- Може ли Бени за малко?
- Момент.

Идва Бени и ми вика:

- Влез да почакаш, докато се облека.

И аз влизам. В хола майка ѝ седи, чете нещо и пуши.

- Маме, това е Радослав – вика Бени.

Оная подава ми ръка:

- Раева.

И Бени ни оставя двамата. Аз сядам, а майка ѝ ми вика:

- Албена ми е говорила за вас.

Аз за малко да се изхия, обаче се правя на възпитан. Защото Бени нищо не ѝ е говорила за мене. Тя няма какво да говори. Бени нищо не знаеше. Но аз си трая. Като паметник съм. И пускам един мазнишки глас:

- Може ли да изпуша една цигара?

Тя ме поглежда и вика:

- Моля... И Албена пуши. Всички пушите. Какво поколение ще създавате, един Господ знае!

Аз мълча и се правя на притеснен. Гледам само в килима. Обаче си паля цигара.

- Къде учите, Радослав?

- В Осмо училище.

Това „Осмо училище“ откъде ми дойде – не знам. Сигурно, защото в Падево бях в осми клас.

- Трудничко ли ви е?

- Зависи от предмета.

- Сам ли се справяте или взимате и частни уроци?

- По математика само. Майка ми работи в една катедра в МЕИ и ми намери един неин колега.

- Ох, веднъж да завърши Албена тази гимназия – с баща ѝ ще си отдъхнем!... Баща ви къде работи?

- Летец е... В гражданската авиация... По външните линии.

Добре, че Албена дойде. Вика:

- Аз съм готова.
- Кога ще се върнеш? – пита майка ѝ.
- Навреме.
- Довиждане, госпожа – викам.
- Много ми беше приятно.
- Не ставай! – вика Бени на майка си. – Аз ще тракна вратата.

Майчето Раева ми се мажеше, обаче веднага се обадила на майката на Нела да пита - дали не знае нещо повече за мене от Нела. И да подпита Нела я молила. Тя после от майката на Нела разбрала, че съм от Тевеу.

16.

Ние с Бени нищо не знаем и си живеем. Сутрин аз се въртя около тях и чакам техните да тръгнат на работа. Щом излязат, и аз се качвам при Бени. Първо си закусим едно хубаво, после се прехвърлям в нейната стая. Аз си лягам в леглото, Бени сяда да учи уроците. И като си научи, ляга при мене.

И веднъж – какво ми стана, не знам. **Бени не знаеше, че съм незаконен. Тя нищо не знаеше за мене. Гледа ме, че живея в машинното на пързалката на „Дружба“ и си трае. Никога не ме е питала. А тогава не знам какво ми стана и нещо ми превъртя шайбата.**

- Ти що не ме питаш къде живея? – викам.
- Това си е твоя работа. Какво променя това?
- Ами, ако ти кажа за наште?
- Какво ме интересуват ваште? Ти си Радо, това е.

- Ами, ако съм престъпник?
- Не си престъпник. Само се правиш.
- Ами, ако съм незаконен?

Тя разбра и вика:

- Сериозно?
- Без майтап.

И Бени затваря очи, и вика:

- Защо?... Кажи ми!
- Какво да ти казвам? – викам. – Нищо особено. Майка ми и баща ми се запознали на морето. Почнали любов, това-онова, и решили да се женят. Обаче не се оженили, щото баща ми го взели войник. Майка ми останала да живее при баба и дядо. На баща ми бащата. И веднъж майка ми излиза в махалата с корема, нали бременна, и почва да се тупа по корема и да вика: „Виждате ли, със свекъра съм го правила това!“ Баща ми вика, че тя нарочно приказвала така, за да се оставят. Той мисли, че не ми е баща. Може да е вярно. Аз повече приличам на дядо. С дядо сме като две капки... Преди мене оная имала още две деца. Обаче децата ги давала в ясли. Малки деца били. И мене искала да даде. Обаче баба не дала. Баба и дядо са направили така, че да нямам... Така да ме е яд на тях! Ако ме бяха дали в ясли, щеше да ме вземе някой чужд човек. Да знам, че живея, че имам баща и майка...

Аз не видях кога се е разревала. Гледам я – тя реве. Викам:

- Няма да ревеш само.
- Няма – вика и пак реве.

- Не реви, ще те бия! Това не са хора да ревеш за тях! Оная си живее в „Малашевци“, она има апартамент в „Дружба“, а като ме пуснат ваканция, аз няма къде да живея! Затова не ме пускат. Няма да ревеш!

17.

Майката и бащата на Бени, като разбрали кой съм, и направо при Гатева. Тя после ми разправи цялата работа. Те искали да ме приберат веднага и да ме пратят в Падево. Гатева взела да им обяснява:

- Все пак той е дете и ние не го таксуваме като престъпник. Той не е в активния ни контингент. Ако беше опасен, ние нямаше да се колебаем. Но сега за мен е важно не колко ще престои в София, а дали ще се върне сам. Разбирате ли, той трябва да осъзнае необходимостта!

- При това положение ние сме безсилни, така излиза! – викала Раева. – Трябва да гледаме как дъщеря ни излиза с него и да не забелязваме. Вие знаете ли в какви среди я води той? Ние не знаем, но се досещаме.

- Ако познавате дъщеря си, няма защо да се безпокоите.

- Как няма да се безпокоим, другарко Гатева, когато вие ни казвате от какво семейство... тоест, че няма семейство. Вие трябва просто да го заставите!

- Той никога няма да се съгласи да му се поставят условия. Аз не мога да му се наложам. Ако се опитам, ще изгубя контакт с него.

- Другарко Гатева, - казал ѝ Раев, - всичко това аз го разбирам много добре. Но вие гледате само от вашата гледна точка, според вашите интереси. Мене ме интересува само един въпрос – ще ни съдействате ли или не?

- В какъв смисъл?

- Този ваш възпитаник да бъде върнат във въпросното училище.

- Аз ви обясних... Не мога да ви обеща.

- Нима не разбирате, че връзката на нашата дъщеря с това момче е опасна?

- Аз лично се радвам, че в Радослав се е влюбило момиче като вашата дъщеря.

- Тя не се е влюбвала! Това е невъзможно!

- Не знам. Но вашата Албена може да направи за него това, което аз с никакви приказки не мога да постигна.

- Другарко Гатева, на мен съдбата на дъщеря ми е по-скъпа, отколкото съдбата на този ваш възпитаник. Затова аз ще потърся други начини да ви въздействам и мисля, че ще ги намеря. Аз имам тази възможност.

18.

И сега аз я чакам Бени пред гимназията. Тя идва, аз си я прегръщам и я водя край реката да изпушим по една цигара. Сядаме, палим, обаче аз чувствам, че нещо не е наред.

- Радо, - вика, - искам да направиш нещо за мене.

- Кажи и – готово! Знаеш, че за тебе съм правил големи работи.

- Ама ще ми обещаеш първо.

- Защо да ти обещавам, като знам, че ще го направя? Мразя ги тия работи!

- Първо ще ми обещаеш и тогава.

- Добре де, обещавам ти!

И тя, като ми каза, аз щях да падна. Вика:

- Искам да се върнеш в Падево.

- Какво?... Ти си луда, ма! Ти не знаеш какво е Падево. Там е по-лошо от казарма!

- Не ме интересува какво е. Ти трябва да го изкараш тоя скапан осми клас.

- Не знаеш какво е да се върна!

- За твое добре е. Не те моля за себе си. После ще ми благодариш, ще видиш.

- Ще ти благодаря, така ли? Искаш да се върна, така ли?

- Да, искам.

- Добре! – викам и ставам. – Прибирам се в Падево!

Ама ме е яд на нея, направо не мога да я гледам. Аз като станах да си ходя, тя се разрева! Не реве, ами направо вие. Защото аз ще си тръгвам.

- Кажи сега какво искаш – викам. – Да си тръгвам или да остана?

- И двете искам! – вика. – Искам да си ходиш и да останеш.

Такъв тупаник щях да ѝ хвърля, ама прескърцах със зъби и изтраях. И ставам да си ходя.

- Недей да си ходиш сега! – вика.

- Сега.

- Недей сега! Моля ти се! Аз ще ти кажа кога!

- Сега си тръгвам!

И тя си циври. Имаше на тая ръка седем платинени гривни. И вади едната, и вика:

- Да си спомняш.

Взимам гривната, ама така съм ядосан, че едвам я трая. А тя ме пръгръща и не ме пуска. Махнах ѝ ръцете, тя вика:

- Искам да те изпратя.

- Ще се прибера на автостоп. Стой там – ще те бия!

И я оставих да реве.

19.

Оставих Бени да циври, обаче така ми е криво, ама така ми е криво, че да можех – голям рев щях да му дръпна! Обаче аз не мога да плача. Аз осем години не бях плакал. Какво ли не ми се е случвало, не мога да плача и край! Искам, а не мога. А пък всичко ми черно. Направо не ми се живее! И аз решавам да ида в „Малашевци“ при вуйчото. Обаче като приближавам към тях, гледам – пред къщата спрял камион и няколко души изнасят гардероба, креватите, телевизора, на вуйчо костюмите... Вуйната реве, вуйчо ѝ крещи нещо, страшна работа! И аз се върнах – само аз им трябвах.

20.

Вечерта с Джипси отиваме в „Маймунарника“. Подаваме си билетите и влизаме. И още като влизаме, едно приятелче ми вика:

- Ари, много милиция има. Внимавай!

Още при вратата виждам един възрастен човек. Ние го отминаваме и той тръгва след нас. Видях още двама непознати. Тръгнахме към дансинга да се мушнем в тарапаната, обаче те направиха нещо като кръг и тръгнаха от три страни към нас. И аз тичам към оградата, и се хващам за мрежата да се прехвърля. Обаче някой ме хваща отзад и ме смъква долу.

- Не тоя! – вика някой. - Дръж другия!

Пускат ме и погват Джипси. Аз стоя и не мога да загрея какво става. Ония гонят Джипси. Джипси се хвърли към оградата, обаче един го пипна отзад. Джипси се обърна и го удари, без да мисли. Оня го изпусна и той хукна на другата страна. Залепи се за оградата и почна да тича покрай нея. Ония само го държаха до оградата. Обаче Джипси, както тичаше, направи едно коремно прехвърляне през оградата и не се видя повече.

Аз виждам какво става и се измъквам спокойно. Излизам от „Маймунарника“ и хуквам към Джипси. Тичам по алеята и го виждам при чешмичката под лампата, пие вода. И той ми вика:

- Ти ли ме изпържи бе, копеле мръсно!

- Аз ли съм те изпържил?

- Ти! – вика и бяга да не го стигна.

Аз най-мразя да ме обвиняват така. Викам:

- Като си толкова сигурен, що не дойдеш да ми го кажеш тука?

- Да не съм от „Малашевци“! – вика. – Ще ме хванеш – нанай! Аз се прибирам в Падево. Ела в Падево да ме хванеш!

- Ще дойда! – викам. – Ако аз не ща, други ще ме докарат! Само като дойда, гледай тебе да те няма!

Аз имах едно момиченце отпреди и отивам при нея. Тя живее във „Връбница“. Те в двора си имат две къщи. Едната голяма, в нея живеят квартиранти, другата е малка – две стаички и кухня. Руми се казваше момиченцето. Руми там спеше. Аз знам кой е нейния прозорец. И се прехвърлям през оградата, отивам до прозореца и го бутам. Той отворен. Вмъквам се вътре и я будя. Тя, като се изплаши, и вика:

- А! Кой е?

- Трай! – викам. – Аз съм, Ари.

- Ари, ти ли си? Изкара ми акъла. Що влизаш така?

И аз, както е тъмно в стаята, се събличам и се пъхам при нея.

- Смести се малко!

- Тихо, наште са оттатъка.

Почвам да я гушкам, това-онова, и тя вика:

- Навий будилника на четири и половина. Наште стават в пет.

Светвам със запалката и ѝ давам да я държи, навивам часовника и го слагам на четири и половина. И нарочно натискам копчето отгоре да не звъни, да не ме буди толкова рано. Навивам часовника и я награбвам Румчето. **Обаче само за Бени мисля. Честно. Само**

тя ми е в главата. Аз тогава за първи път разбрах, че съм хлътнал. Аз с Руми това-онова, а само за Бени мисля. Аз тогава разбрах, че няма да има мърдане.

Сутринта, аз нали бях натиснал копчето, и майка ѝ ни хвана в леглото. Събуди ни и като ме почна – бой, бой! Аз не мога да се облека. Удря, където свари и мълчи. Мълчи да не събуди мъжа си оттатък и бие. На мене ми смешно. Аз се обличам, тя ме бие. Турих дънките, грабнах другите дрешки и през прозореца. А навънка – студ, студ! На мене сутрин винаги ми е студено.

21.

И аз отивам при Гатева, няма къде другаде. Сутрин къде ще ходиш? А Гатева като ме почна от вратата. Вика:

- Ако почнат да те търсят, аз повече не отговарям за теб. Да знаеш.

- Защо?

- Някои неща не мога да ти кажа. Дотука аз се застъпвах за тебе и те пазех. Но сега ти казвам направо: „Или се връщаш, или друг ще се занимава с тебе. Аз повече не мога да те спасявам.“

- Не ме спасявайте!

На мене вече всичко ми е все едно, а тя вика:

- Ти не можеш безкрайно да се разкарваш из София, а аз да чакам – кога ще благоволиш да си ходиш в Падево. Не може така, Славчо! Какво ще си помислят другарите ти в Падево? Всеки ще си каже: „Щом Славчо може, защо и аз да не мога така?“ Освен това ти ми обеща.

- Обещах... Аз като чуя за Тевеу, знаете ли какво ми става? Вие като ме пратихте в Стара Загора...

Стана ми кофти, че на нея разправям тия работи, обаче после си викам: „Тя мене жали ли ме?“ И почнах:

- Аз бях на десет години, не знаех какво е Стара Загора. Аз знаех само София и Варна. Аз от земята не се виждам, те в Тевеу ме пращат! Защо ме пратихте тогава? Човек ходи ли по Тевеута повече от година, никой не може да го оправи. Аз шест години съм изкарал по Тевеута. Аз като отидох, не знаех какво е голяма кражба! Като отидох, и се развалих! Там всеки ти разправя какво е правил. И ти искаш да опиташ. Аз там ги научих големите работи. Там има момчета, като види катинар, и го отваря с поглед. Гатева се хванала за главата и мълчи. Вика:

- Ще опитам да направя нещо.

И после мълчим, мълчим и тя вика:

- Добре. Нещо трябва ли ти от мене?

- Нямам пари за билет.

22.

И аз отивам на гарата, купувам си билет и – край! – ще пътувам. И решавам да се обадя на Бени, и да ѝ кажа едно „чао“. Звъня и тя се обажда:

- Ало-

Аз не смея да се обадя.

- Ало! Ало, кой е?

И накрая викам:

- Аз съм.

- Ти ли си? Къде си?

- Тука, на гарата.

- Ама избяга ли?

- Не. Обаждам се да ти кажа „чао“.

- Ама тука ли си? Идвай! Чуваш ли? Идвай! Чакам те!

И ми затваря телефона. Тръгвам към тях. Тя излязла на улицата да ме чака. По чехли, боса. Като ми се хвърли, аз викам:

- Стегни се! – Тя не ме слуша, ами ме прегръща и целува. –

Маце, обществено място е. Не искам да ме приберат заради тебе!

- Не ме интересуват! - вика.

- Гледат ни.

Тя не спира. Викам:

- Стига, ма!

Тя не ме пуска и вика:

- Искаш ли да те водя на едно място?

23.

И тя отива горе, и вика на майка си:

- Маме, давам си два дни ваканция. Ще се обадиш ли на чичо

Славчо Йорданов за една тапийка или аз да се обадя?

- Ти се обади... По какъв случай е тая ваканция?

- Отивам на вилата.

- С кого, ако мога да знам?

- Маме, кажи как искаш: да те излъжа, за да си спокойна, или да ти кажа истината и да се тревожиш?

- За тебе ще е най-добре баща ти да е спокоен, а аз да се тревожа.

- Тогава, за да се тревожиш, ще ти кажа, че отивам с Радо. А на баща ми, за да е спокоен, кажи, че съм някъде на екскурзия. Измисли нещо. После ще ми кажеш къде съм била, да знам.

- Само умната. Пази се!

- Знам.

24.

Аз после научих, че тогава майчето се обадила на Мавров в районното да му каже, че знаела къде съм. Обаче искала хем да ме хванат, хем Бени да не разбере откъде Мавров знае. И той отказал да играе тая игра.

И сега ние се качваме на рейса за Бистрица. Вилата им хубава, баровска вила. Вътре наредена, всичко. И ние като влизаме, и почваме да се замеряме с дрехи. Кой каквото свали, и го хвърля по другия. И се мушкаме в леглото. То не беше легло, а матрак. Ама голямо нещо, като тепих. **Значи, два дена не станахме от това легло. Кога е ден, кога е нощ, не знаем. Бяхме като пияни. Нищо не пием, а сме като пияни. Нищо не ни интересуваше – нито храна, нито нищо! Не ни се ядеше. Беше момиче – да живееш с него!** На нея лицето ѝ светна. Много красива стана. Хване ме за ушите и така ме целува.

- Ще ми скъсаш ушите! – викам.

- Да не ми бягаш.

- Няма да ти бягам.

- Бягаш ми.

- И така ще ти избягам.

И тя изведнъж го обръща на сериозно. Тя никога не се оставя да бъде по-долу. Много горда е. И вика:

- Аз не те задържам. Аз не искам любов от тебе. Аз, ако исках любов от тебе, ще е търговия. Аз мисля, че любовта нищо не иска. Даже като давам, аз не чувствам, че давам. Искам да е като дишането. Вдишваш, издишваш. Навън, навътре. Без да мислиш. Човек като диша, не мисли – кога вдишва и кога издишва. И с нас искам да е така. Да не мисля кога взимам и кога давам.

- Много приказваш.

- Защо? Неприятно ли ти е?

- Много обясняваш. Като даскалица си.

- Няма вече. – И ме целува между очите. – Това място си е само мое.

Аз се дърпам и викам:

- Да не съм теле?

- Ти не си теле, - вика. – Ти си биче.

И почва да се смее като побъркана. И така се смее, и така ѝ е смешно, че и аз почвам. И не мога да се спра. Спрем, после само като се погледнем, и пак почваме.

Вечерта си запалихме камината. И седим пред огъня, увили сме се в одеала и тя ми вика:

- Да ти кажа ли нещо?

- Не ми казвай.

- Ще ти кажа... Сега пее. – И ми сочи с пръст сърцето си. – На тебе пее ли ти?

- Детски работи.

- Ти нищо не разбираш! – вика. – Сега ми пее по мъничко... Като си далеч, много силно пее. И като идвам при тебе, пее силно. Губя самообладание, не мога като възрастните да се сдържам... Хайде, стига ти толкова за сърцето, все едно нищо не разбираш!

- Разбирам.

- Нищо не си разбрал!

Обаче ми го казва така, все едно аз съм едно нищо. И аз като скачам, хващам я и за малко да я ступам. Само я треса и викам:

- Няма да ми говориш така, чуваш ли? Няма да ми говориш така, щото ще те бия! Аз всичко разбирам, чуваш ли? Кажи сега: „Ти всичко разбираш!“ Казвай! Повтаряй! Ти всичко разбираш!

- Ти всичко разбираш.

- А така!

И я хвърлям на пода. А тя идва при мене, застава ми на колене и ме прегръща през кръста. И се навира да ми целува ръката. Аз не ги обичам тия работи и викам:

- Няма да ми целуваш ръцете!

- Няма.

Заставам и аз на колене пред нея. Стана ми кофти за нея. И викам:

- Хвани ме за ушите.

И тя ме хваща за ушите, и ме целува между очите. После и аз я хващам за ушите, и я целувам между очите. И после вече почнахме като побъркани – прегръдки, целувки, защото се уплашихме, че

може да се скараме. Аз не знам какво е щастие. Аз знам така: ако човек иска нещо да се повтори пак, значи му е било хубаво, бил е щастлив сигурно. Аз от всички кражби, които съм правил; от всичките пари, които съм имал; от всичките мацки, с които съм имал работа; от всичко, ама от всичко, съм искал да се повторят само тия два дни в Бистрица. Това са ми двата най-хубави дни. Въобще.

25.

И сега какво става. Ние с Бени сме в Бистрица, а мамето първо се обажда на Мавров, после Мавров се обажда на Гатева. И я кове:

- Ама не може така, Гатева! Аз докладвах на Цветков, че Славчо си е заминал сам! Ти като ми каза, че си е заминал, и аз веднага се обадих да му кажа. Представи си в какво положение ме поставяш, ако родителите на това момиче му се обадят пак и му кажат, че моя човек никъде не е заминал! Ще излезе, че аз не си върша работата и Цветков го заблуждавам! А ти Цветков го знаеш! Няколко пъти лично ми звъни дали съм заловил Славчо! Явно ония, родителите, напират. Аз повече не мога! Действам, да знаеш!

26.

Аз нищо не знам за тия разговори и съм на пързалката на „Дружба“. Бях в машинното. И по едно време Бени се връща от училище, прегръща ме и вика:

- Как си след секс маратона?

- Екстра съм.

И тя вади призовка, показва ми я и вика:

- Гледай какво получих. Призовка. Викат ме в районното. Да не си направил някоя глупост?

- Няма такива работи – викам.

Аз тогава разбрах, че тя ще ме изпържи. Нямах никакви доказателства, такива работи, обаче чувствах, че ще ме изпържи. Не защото тя го иска, а така – за мое добро. Заключих машинното отвътре, да не може никой да влиза, и я награвих. Тя се уплаши. Вика:

- Радо, какво ти стана? Защо така?

Аз нищо не обяснявам и я свалям на леглото. Обаче грубо, със злоба. **Аз никога не съм бил злобен към нея, а тогава бях и груб, и злобен. Защото аз знаех, че ще ме хванат. Все някога ще ме хванат. А нея никой не я гони. Тя нищо не знае. Аз шест години не съм спрял. Избягам, почна да крада, хванат ме, пак ме пратят в Тевеу. Пак избягам, пак крада, пак ме хванат... Аз шест години само с милиция се разправям. И някой път като ми се прииска да съм свободен, и никой да не ме гони, и ми идва да крещя. Това би е било най-голямото желание – да съм свободен и да не ме гонят.**

27.

Сега аз не помня кога дойдоха. Дали дойдоха същия ден или на другия. Не помня. Бяха трима цивилни. Аз бях седнал на пейките и

гледах тренировката на хокеистите. И едно приятелче от хокеистите минава покрай борда и ми вика:

- Оня идва вчера да те търси! – И ми показва към администрацията.

Гледам – Мавров. Аз Мавров го познавам. Ние с него сме стари приятели. Аз ги виждам преди те да ме видят. Те са още горе, не са слезли долу при пързалката. И аз се хващам за каменния парапет и се вдигам на мускули. Хуквам нагоре по пейките и право към оградата. Ония след мене. А там към стадион „Васил Левски“ има една ограда с шипове отгоре. Към два метра е. Как съм се прехвърлил, това не знам. От страх. Такива шипове отгоре, а нито съм се одраскал, нито нищо. И не ме видяха. Избягах им. Те останаха зад оградата.

28.

Сега аз не е да не знаех. Аз си знаех, че Бени ще ме изпържи за мое добро и бях бесен направо. И сега - какво става. Отивам у Бени, звъня и излиза мамето ѝ. Много се уплаши, като ме видя, и веднага стана любезна:

- Добър ден, Радослав.
- Може ли Албена за малко?
- Няма я – вика. – Не си е в къщи.

Обаче вратата към хола се отваря и Бени вика:

- В къщи съм.

Бени застава пред мене и се държи все едно, че нищо. И аз, като ѝ треснах един тупаник, направо я свалих долу. Обаче не реве.

Мамето ѝ крещи:

- Как смееш да я биеш!

- Тя си знае – викам.

Слизам долу и на входа срещу мене застава Мавров. Другите двама ги нямаше, сам беше. Няма накъде да бягам. И той ме хваща за ръката, и вика:

- Здравсти, Славчо.

- Добър ден.

- Забравихме се ние с тебе.

- А, аз не съм ви забравил!

- Кога си играхме на гоненица с тебе последно? Ноември ли беше?

- Септември.

- Вярно, септември беше... Не ти ли омръзна бе, Славчо?

- Омръзва, щото само вие гоните. – Аз се майтапя.

- Да се сменим, а? Аз бягам, ти гониш.

- Може – викам. – Давайте!

- Дай да се качим горе – вика, - после ще говорим.

- Една година ти остава, ти бягаш. Вярно, тука по София е хубаво, гаджета-маджета, ама трябва да се върнеш, за завършиш...

Седи си мирен, не е хубаво да бягаш!

- Нали после ще си говорим?

- Дявол си.

И се качваме до Бени, той звъни. На вратата и двете. Мамето като видя, че Мавров ме държи за ръкава и вика:

- Другарю Мавров, той удари дъщеря ми!

- Що не я питаш – що съм я ударил?

- Спокойно, другарко Раева! Спокойно! – вика Мавров и ме вкарва в апартамента. – Може ли да ползвам телефона?

- Моля.

В антрето сме и Мавров ме дърпа навътре. Аз чак тогава побеснях, защото той ме дърпа пред тях. Отскубвам се и викам:

- Пусни ме да мина!

А той застава на вратата и ми прегражда пътя.

- Пусни ме да мина, ти казвам!

А Мавров вика на мамето:

- Обадете се да пратят кола! 72-98-93.

И Бени само каза на майка си едно:

- Маме. – И оная си остана на мястото. Не смее да мръдне.

- Албена, обади се! – вика Мавров.

Обаче Бени се прави, че не чува. **Аз тогава разбрах, че те играят комбина. Че се познават всичките. И аз разбирам, че трябва да направя нещо, иначе съм вътре.** Минавам покрай стената и влизам в една от стаите. И чувам, че Мавров вдига слушалката и почва да върти шайбата. Отварям прозореца в стаята, той гледа към задния двор. Те живеят на първия етаж. И малко по-надолу, отстрани, на съседите балкона. И аз от прозореца на оня балкон, и от балкона долу. Скочих долу и – дуфта! Не мисля къде отивам, бягам.

29.

И понеже няма вече къде да спя, отивам при вуйчото в „Малашевци“. Обаче на улицата ме видя Силвия, дъщерята на майка ми от втория ми баща. И аз влизам у вуйчови, и той като ме видя, и скочи:

- Ти още ли си тука?

- Утре си тръгвам – лъжа. – Идвам да се сбогувам.

- Ще учиш, чуваш ли? Ще учиш, щото мамицата ти ще разплача! Не искам да ставаш като мене! Аз друг гяволък нямам, това ми е професията! Обаче тебе ще те откажа!

Вуйната вика:

- Остави детето, нека хапне.

- Гладен ли си?

- Гладен съм.

- Бягай да миеш ръцете! – вика вуйчото.

И аз гледам – всичко им на място: гардероб, кревати, телевизор.

Вуйчо всичко си върнал на комар. И една нова стереоуредба „Филипс“.

- Кяри ли я? – викам.

- Вървеше ми зара.

И аз още не съм отишъл да се мия, бърникам нещо магнета, и влиза Силвия, сестрата от втория ми баща:

- Вуйчо, майка каза да изпъдите бате Славчо от къщи, защото иначе татко ще я пребие.

И аз се чудя сега какво да правя. Вуйчо вика:

- Остани да видим – как ще я пребие.

И аз оставам. Мия се и сядаме на масата. Вуйната ни сипва и ние още не сме хапнали, влиза Силвия, плаче и вика на вуйчо:

- Татко преби мама.

И ние отиваме двамата с вуйчо. Аз исках да взема от двора някоя тояга или прът, но вуйчо не даде. Влизаме, вътре оная, майка ми, легнала на кревата и циври. Оня я спухал, седнал на масата и си пие все едно, че нищо. И аз му викам:

- Що я биеш, бе?

- Бих я, защото е карала дъщеря ми да ходи да те пъди от вуйчови ти! Как така ще те гони? Къде ще идеш, като те изгони? – И крещи на майка ми: - Нали ти е син, ма? На мене не ми е син, ама па го харесвам!

- Като го харесваш, - вика оная, - халал да ти е!

- Чакай, Круме, - викам, - аз не съм твой, не съм и неин! Пишат ме на нейно име, ама все едно, че не съм!

- Недей да говориш така, - вика ми Крум, - майка ти плаче!

- Плаче, щото си я бил... Да плаче – пука ми! На нея пука ли й за мене? Щом тя така, и аз така! Обаче няма да я биеш! Може да е говедо, може да е всичко, обаче няма да я биеш, защото...

А оная се надига от кревата и иска да ходи в друга стая. Вуйчо я спира:

- Сядай ма, сестра ми! Къде хукна?

- Не мога да го гледам – вика.

За мене казва, че не може да ме гледа.

-Що не можеш да го гледаш?

- Лошо й ставало – обяснява Крум.

- Син съм ти, - викам, - ти не можеш да ме гледаш! Кажи поне, че не съм ти никакъв! Кажи го, де!

А тя стои до вратата, не плаче и ми вика:

- Върви си, че хората пак ще почнат да говорят.

А Крум пиянски ми обяснява:

- И за нея срам, и за мене срам.

- На тебе нищо не правя! – казвам. – Ти не си виновен, виновна е само тя! Щом ме е карала да се мъча, нека и тя се помъчи.

- Майка ти не е виновна – вика Крум. – Аз съм виновен.

- Щом ме е оставила, виновна е. В паспорта ѝ пише само едно дете. Къде е първото? Къде съм аз? Никъде не пише, а всички знаят, че съм неин син!

- Върви си – вика ми оная. Направо ми се моли.

- Ще се махна, ма! Ще се махна! Няма да ти преча!

Тогава беше хубаво да заплача. Искаше ми се. Може би щях да остана при вуйчото. Обаче аз не мога да плача. Мене до кръв са ме били, аз сълза не пускам. А искам да плача, защото по-малко бой ще ям, а не мога. Като бях малък, можех да плача. Когато си исках, плачех...

30.

И на другия ден пак съм на „Монтето“. И гледам – идва Бени. Обаче не смее да се приближи, защото знае, че може пак да я бия. Аз се правя, че не я виждам. Все едно, че я няма. Събираме се тайфата, ръсим си стотинки от приятели и събираме за дискотека. И

отиваме на дискотека в „Средец“, в читалището. Бени никой не я кани. Тя е печено момиче, обаче моите приятели не я кльопат.

Отиваме ние в дискотеката и след малко Бени влиза. Аз не я забелязвам. И тя не идва при нас. Отива и почва да танцува сама.

Значи, като почна – направи цялата дискотека за пет стотинки.

Побърка ги. Бързо, бавно, тя танцува сама. Ама танцува все едно се мачка права с някой. Направо подлуди народа. Около нея фраш – момчета, мъже... Канят я да танцува, тя на всички отказва.

И едно приятелче, Тути, идва и ми вика:

- Иди, щото своята ще я бие някой.

И аз отивам, прегръщам я и почваме двамата. А тя като ми се лепна, аз не мога да се откача. Прегръща ме и вика:

- Радо, прости ми! Много ти се моля да ми простиш! Нали ще ми простиш?

- Няма какво да ти прощавам – викам. – Мене са ме отписали и аз съм се отписал... За какво ти е да се бъркаш в моите работи? Аз ѝ казвам, което си е истината. Макар да си знаех, че без нея ще ми бъде кофти. И понеже само аз танцувам с нея, идва някакъв гьотверен и ми вика:

- Приятел, ела навънка по един личен въпрос.

- Я се разкарай! – викам. – Сульо!

- Ела, като си мераклия да се изваляме!

- С най-голям кеф – викам.

- Ще те чакам.

И она Сульо излиза навън, аз хващам Бени и я водя при тайфата. И викам на Тути:

- Намери едно такси, трябва да изчезваме. Навънка ме чакат.

- Ще им направим един бой – вика Тути.

- Аз не влизам в бой, щото може да ме хванат. Слушай какво ти казвам! Намери такси и ме чакайте с Бени вътре. Аз на оня му набивам две серии и се качвам при вас. Хайде, бягай!

И сега аз излизам навънка и гледам – таксито чака. Бени вътре, а пред читалището оня гъотверен с хората си от махалата. И веднага ми става ясно, че ще ми налетят всичките. И тръгвам към тях, ама бързо, за да нямат време да се наговорят, и викам на оня:

- Гледай сега...

И го удрям. Оня пада и веднага тичам към колата. Обаче ония пак успяха да ме гостят няколко пъти. И нали тичам – падам. Ставам и стигам до колата. Качвам се и таксито потегля. И викам на Бени:

- Втори път с тебе в дискотека – никога!

Тя ми се гушка и вика:

- Искам при тебе.

- При мене, ама после?

- Нали те няма там вече?

- Няма ме.

- От какво се страхуваш тогава?

Сега аз няма да ѝ кажа, че ме е страх от нея и от Мавров, нали? И отиваме на пързалката в „Дружба“, в стаичката.

31.

На сутринта ние още спим в оная дупка и някой ни буди. В съня си усещам, че някой ме бута. Те винаги идват сутрин. Гледам -

Мавров. И той ми вика:

- Хайде, Славчо. Обличай се!

Аз няма какво да се обличам, защото там е студено и ние си легнахме облечени. И аз ставам. И понеже ме е страх да не ме бият, пунтирам припадък. Лягам на пода, правя разни движения и почвам да треперя. Бени се изплаши, защото не ме е виждала така. И като се развика:

- Радо, какво ти е! Радо? Не го пипайте!

А Мавров ме тупа по бузата и вика:

- Славчо, ставай! Хайде, няма да те бием.

И чака. И аз разбирам, че няма да ме бият, и ставам. Не ми сложиха белезници. И Бени пак почна:

- Радо, прости ми!

- Казах ти, няма какво да ти прощавам! Аз съм се отписал. И те са ме отписали!

А Мавров вика:

- Хайде сега – големите приказки! Отписали сме те! Знаеш ли колко лесно е да те отпиша? Той ме прави на луд, аз съм го отписал!

- Радо, кажи нещо! – моли ме Бени, а те ме водят. – Кажи ми нещо хубаво!

- Чао!.

Какво друго да ѝ кажа? Качиха ме на катафалката и ме откараха.

32.

За Падево ме конвоира един милиционер, голям симпатяга беше.

Още като ме приемаше в Централния затвор и като ме видя с белезници, и ми вика:

- А! Ти що си с белезници?
- Да не бяга – вика тоя, дето ме предава.
- Аз отговарям за него. Свали му белезниците!

И през цялото време бях без белезници. Само на Централна гара ми сложи белезниците. Вика:

- Софиянче си, може да направиш някоя грешка.

Аз не мислех да му бягам. Само ми беше кофти на гарата, че ме гледат хората. Аз с белезници като някой престъпник.

И сега, във влака си седим двамата в купето и аз му викам:

- Старши, не те ли е страх да ти избягам?
- От тебе не ме е страх – вика.

Сега как да му бягаш на такъв човек? Аз няма да бягам, ама се кодоша с него. Викам:

- Старши, само те разкарват. На връщане може в един влак да пътуваме.
- Може. Нямам пари да ти дам за билет. Да не се страхуваш.
- Пусни ме сега тогава!
- Няма начин. Имам документи за подписване.
- Карай! Дай поне една цигара!
- Не пуша – вика и ми брои стотинки. – Иди си купи.

Излизам в коридора и тръгвам към бюфета. Купувам си цигари и се връщам. Отварям купето и гледам – старшината се изтегнал и пуши.

- Що ме правиш на луд? – викам.

А той се хили приятелски и вика:

- Не обичам да ми пушат цигарите.

33.

Докарва ме в Падево старшията и ме вкарват в караулката. А бай Манчо стои да ме пази.

- Как е по София? – вика.

- Хубаво е.

- Ще ми разправяш после. Като те турят в карцера, ще има да ми разправяш. Аз в Плевен съм ходил, в Русе съм ходил, до Видин съм стигал, обаче в София не съм ходил.

- Ще ти разправям. – И виждам през прозореца, че идва Парашев. Давам на май Манчо да ми държи цигарите. – Няма да ми ги пушиш!

- Бъди спокоен.

В Падево Парашев е дежурен възпитател. И голям гад. Много обича да бие. Просто му прави кеф да бие. Аз не го знам един ден без пръчка. Виждал съм го, идва на работа и по пътя си дялка пръчката. И влиза в училището с пръчка.

И сега Парашев влиза в караулката и ми вика:

- О, софиянец! Добре дошъл!

Ама казва „софиянец“ все едно софиянците сме най-долните хора.

Аз си мълча.

- Пребърка ли го?

- Няма нищо –вика бай Манчо.

- Защо не ставаш, като ти влиза възпитател?

Аз си седя и го гледам. Спокойно го гледам, не ми трепва окото.

- Изпълнявай!

- Какво да ти изпълнявам, бе? Ти си силен, защото си с пръчка. Хайде, хвърли пръчката да те видя!

Оня Парашев направо побесня. Обаче не хвърля пръчката.

- Дай си ръката! Дай си ръката! – И ме шиба през краката.

Аз само чакам да ми посегне и му скачам веднага. Той се дърпа назад, страх го е.

- Ела, де! – викам. – Ела ме удари пак!

А бай Манчо се обажда:

- Славчо, класния ти иде.

Парашев, нали е малък, поглежда през прозореца. Аз само скочих, дръпнах му пръчката, на парчета и в печката.

Резашки, класният, влиза и вика:

- Славчо, директорът те вика.

А Парашев си има в караулката един сноп пръчки. Взима си друга пръчка и я пробва дали е жилава. Обаче аз не се разправям повече с него и излизам с класния.

Дворът пред училището е ограден с висока мрежа. Три метра е висока. Като кошара за овце е ограден двора. Изходът е при караулката. Оттам, от караулката, ни следят пазачите. Навсякъде

ни водят под строй. От столовата до училището ни водят под строй и ни освобождават само в кошарата. Там са и тоалетните. От кошарата влизаме направо в училището.

И сега цялата дружина е строена в кошарата. Аз минавам пред строя и влизам в училището. Резашки с мене. Влизаме при директора и аз викам:

- Другарю директор, разрешете да остана!

- Сядайте! – вика директорът. И той почва. Вика: - Сега ще си говорим все едно, че не съм ти никакъв директор. Ако искаш, викай ми „чичо Братане“. Аз в карцера не искам да те вкарвам, макар че според правилника ти се полага. Искам да направя едно изключение, защото ти си тука едно от най-хубавите момчета. Затова няма да те вкарам в карцера. Аз ти правя отстъпка, но и ти ще ми направиш. Сега ние командира Йордан сме го пуснали за малко. Искам ти да станеш командир на дружината. Ако не допуснеш никакво бягство, после ще те пусна и тебе. Ако се върнеш от отпуската навреме, веднага те връщам в Белица.

**Да си командир, от една страна, е хубаво, от друга страна, не е .
Защото губиш уважението на учениците. Дреме ми. Защо ми е да ме уважават учениците? По-добре е учителите да ме уважават. Добре е учениците да те уважават, защото с тях спиш, с тях ядеш, ама е по-важно учителите. Няма после учениците да ме освободят. Учителите освобождават, те пишат характеристиката.**

- Кажи сега, съгласен ли си? – вика директорът.

- Съгласен съм.

- Върви тогава и поемай дружината!

Ставам аз и викам:

- Другарю директор, разрешете да напусна!

- Да не вземеш навънка да ми кажеш „чичо Братене“?

- Няма.

- Бягай!

34.

И сега аз излизам пред училището. Учениците на групички, лафят, това-онова. И Прабългарчето, като ме видя, затича се и направи един плонж, направо на шията ми увисна. Аз го хващам за ушите. Толкова време не съм го виждал. **Там всеки си има талисманче. Никой не смее да ти пипа талисмана. Моят талисман беше едно циганче. То беше в Падево за нищо. Влязло през нощта в една сладкарница, яло, яло и заспало от преяждане. На сутринта го хванали – то спяло във витрината, до тавата.**

Около мене почва да става фраш, обаче Парашев не ни оставя и вика:

- Строй дружината за обяд!

И аз се оглеждам и викам:

- Дружина, строй се!

Обаче ги гледам, моите хора едва мърдат. Те, цялата дружина, не са повече от сто души. Класовете там са малки, по пет-шест души.

- Мирно! – викам.

Никой не ми обръща внимание. Само Джипси си трае. Иначе другите, приятелите, само ми вкат:

- Ари, айде спокойно!

- Не се натягай! – И ме кодошат: - Ало, командира!

Никой не ме слуша. Всеки си прави, каквото си иска.

- Мирно! – викам.

Същата работа. Така ли? Влизам в строя и ги разхвърлям.

Тупаници, ритници, наляво, надясно – десет човека падат долу.

Най-много си изпати Джипси, той си знае защо.

Парашев гледа, обаче не ми се бърка. Само се обажда:

- Стига, стига. Недей да ги биеш!

И после като ревнах:

- Мирно! – И замръзнаха. – Равнис! - По конец се опънаха. Похубаво никой не може да ги строи. И сега аз решавам да си направя гаврата, викам: - Джипси, дай тон за песен!

Аз нарочно го карам той да даде тон за песен. И Джипси запя „Велик е нашия войник“. Аз им викам:

- С песен към столовата – ходом марш!

И всички пеят. Да видиш как пеят само. Иначе бой. Влизаме в столовата, учениците сядат да се хранят, ние с Парашев стоим прави. И Парашев почва да вика. Той винаги крещи по време на хранене:

- Да не чувам нито глас! Никакво говорене! Спрете приказките! Ще излезете навън да пеете, та да ви изстине яденето! Върши си работата с лъжицата, без да се интересува от другия! Само тракане на лъжици да чувам!

Парашев има много гаден глас. Мене страшно ме дразни гласа му.

Ядеш, а оня ти вика на главата. Тогавата той искаше да ми го върне

заради караулката. И само ме дебне. Аз вече командир, нали? И ми дебне талисманчето да го бие. **Той знае, че Прабългарчето ми е талисман и нарочно дебне да го бие.** А то стана да си вземе допълнително и Парашев му крещи:

- Ти що ставаш?
- Да си взема допълнително.
- Поиска ли от някого разрешение?
- Не съм.

И почва да го шиба по ушите. С пръчката. А то мъничко такова, на девет години е. И ушите му така, като дръжки на тенджерата. А Парашев по ушите. Значи, като скочих, дърпам му пръчката и я чупя. Оня беше направо бесен, обаче не посмя да ми посегне.

35.

И аз сега съм в Падево, а Бени разбира, че съм ѝ избухал дете. И първо се открива на Нела. Тя това после ми го разправи. Едно междучасие ѝ го казала и Нела я почнала:

- За какво ти е това бебе? Ти си на седемнайсет години! Сега ли ще гледаш бебе? Ще си пропилееш живота само. Ще седнеш с една количка да се вържеш.
- Аз това дете го обичам!

Нела вика:

- Как ще го обичаш, ма? Ти това дете нито си го виждала, нито си го чувала! Как можеш да го обичаш? Що ми говориш глупости?

- Жал ми е за него. Още не се е родило и ще му правя гадости изобщо да не се роди! Не мога!
- Глупости! Не можеш!
- Не мога, защото е живо същество и, защото е на Радо. Това е все едно да направя нещо на Радо.
- Хубаво де, ти не му прави на Радо, ама правиш на себе си! Въобще ясно ли ти е – защо искаш да го задържиш това дете?
- Жал ми е. Не мога да ти обясня, но то е като Радо и не мога. Ако го направя тоя аборт, между нас нещо ще изчезне!
- Какво ще изчезне? Можеш ли да ми обясниш?
- Аз не мога на себе си да обясня защо го искам това дете, ти искаш на тебе да ти обясня! Не знам.

36.

И един ден Бени идва в Падево. Ние играем горе мач на игрището.

И идва бай Манчо пазача и ми вика:

- Славчо, дошли са ти на свиждане!
- Кой ще ми дойде бе, бай Манчо?
- Една женска те чака.

Гледам – някакво момиче. Маха ми с ръка. Аз не я познах коя е, обаче

направо подскочих. Като чух „момиче“, и подскочих. И после я познах, че е Бени. Викам на бай Манчо:

- Кажи ѝ да си ходи!

И искам да си продължим мача, обаче апайте като чуа, че е дошла мадама, и се юрнаха към караулката.

Аз останах сам на игрището. А те отиват и се събират около Бени. Никой нищо не ѝ казва, само стоят и я гледат. Мълчат и я гледат. На нея отначало ѝ станало смешно, ама после загряла. Защото има някои, не са виждали момиче по няколко месеца. Там има само дърти учителки, млади момичета няма. И те стоят, и си я гледат. После Бени изтупана, нали? Те нищо не ѝ искат, стига им да я гледат.

И аз скръствам ръце и почвам да се разкарвам по игрището. Обаче хвърлям по едно око и виждам, че класният Резашки разгонва зяпачите и си приказва нещо с Бени. Двамата влизат в караулката. А аз направо умирам за цигара. Почвам да се въртя край училището и гледам – Бочев пуши. Почвам да го дебна къде ще хвърли фасата. Те винаги ги разтриват с крак, така директорът е наредил. И Бочев пуска фасата и го разтрива с крак. Обаче и тия фасове стават. Като си наплюнча дланта и като я притисна към фасата, с два печата вдигам всичкия тютюн. Събирам го и си правя качак. Става дебела цигара. Отивам в кухнята и с парче хартия си паля връзката на обувката. И бягам в клозета. Само в клозета не те наблюдават. Връзката, нали гори като фитил, и си паля цигарата. Като дръпна и ставам бръм. Като не съм пушил дълго, винаги става така. От първата цигара направо прежълтявам.

И като излизам от клозета, гледам – Бени се качва в колата на Бочев. Сигурно той ще я закара до селото. А Резашки аз го знаех, че ще дойде при мене. И той идва, и ми вика:

- Ще ти кажа нещо важно, обаче първо ще ми обещаеш, че няма да бягаш.
- Защо да бягам?
- Като ти кажа, ще разбереш.
- Сега не ми се бяга.
- Абе знам, ама пак. Ще ми обещаеш ли?
- Ще ти обещаая.
- Ама мъжка дума?
- Само няма да ме караш да ти повтарям по десет пъти!
Мразя ги тия работи! Казах ти!

Той ме навива, защото знае, че при мене празно няма.

Умирам, обаче го правя.

- Гледай какво, Славчо – вика, - това момиче е бременно.
Помоли ме да ти кажа, че ще остави детето и ще те чака.
- Как ще го остави?
- Исква да го роди.

Като ми каза – аз направо изтъпях. Направо ми идваше да я скапя от

бой, дето ги прави тия детски работи. Бях решил бой, тупалки, обаче да я откажа. За какво да се ражда още един като мене?

А Резашки ми вика:

- За какво си се хванал с тая?

Аз не го чувам какво ми говори. Викам:

- Какво?
- Викам, че ти се чудя - защо си се хванал с такова момиче.

- Абе, ти що не си... Аз казвам ли ти нещо за жена ти? И ти няма да ми говориш за моите приятелки! Разбрахме ли се?

37.

Аз тогава разбрах какъв ужас е да знаеш, че няма да бягаш. Преди като знаех, че като си поискам, мога да избягам, и ми беше лесно. А сега като знам, че няма да бягам, и не знам какво ми ставаше. Така съм се псувал, че обещах на Резашки да не бягам. И почнах да превъртам. Ако ме видеше в клас, щеше да разбере какво представлявам. Като седя, ми е добре, но като стане тихо в клас, и почвам да се смея. Станах нередовен. Човек като е нередовен, не чувства какво прави. А аз чувствах. Чудя се - защо се смея? Смея се и се чудя. Искам да спра да се смея, а не мога. Не знам какъв е тоя смях.

А приятелите не ме траят вече. Викат:

- Хайде, пак се почна!
- Стига, де!

Резашки ми вика:

- Пречиш на другарите си!

Обаче аз не мога да се спра, смея се.

- Престани! Чуваш ли?

Аз не мога да говоря от смях.

- Славчо, стига! – И ме разтърсва.

Аз се дърпам, скачам, грабвам стола и викам:

- Ще те пребия! – И нещо ми минава през главата, пускам стола и викам: -Извинявайте, другарю Резашки!

38.

И аз решавам да се измъкна от училището честно. Хващам Бочев за тая работа. Той много ми се подиграваше, че не мога да бягам. Защото аз съм три години републикански на сто метра на Тевеутата. И той затова ме занасяше. И отивам при него, той пред столовата лъска москвича. Викам:

- Що не я продадете тая бръкма? Вземете си една „лада“ да знаете, че имате кола.
- Много добър е той.
- Добър е, ама нищо не вдига! Аз ви излизам на сто метра от воле. Вие с московеца, аз така.
- Ще ми излезеш, кога си видиш ушите!
- Добре де, хайде да се хванем, че от място ще ви надбягам!
- Абе, я си гледай работата! Ще ме надбяга!
- Хващаме ли бас? На сто метра.
- Хайде да видим. На какво?
- Ако ви бия, отиваме утре при директора и уреждате да ме пусне за... три дни само.
- Готово.

Плюхмем си на палците и се хванахме. Той изкара колата пред портала вика:

- Давам ти двацет метра аванс. Като превключва, бягаш!

Идват бай Манчо, Парашев, ученици... Много народ се събра да гледа. И аз отивам напред, и чакам. Чух го, че превключва, и като дръпнах, бих го от воле. Бочев спира до мене и вика:

- Тука стръмно много.

- Давайте от място, ако искате. Заедно.

Заставам до него, чакам го да превключи и бягам от място. А оня тарикат веднага дава вляво, за да ме вкара в канавката. Обаче аз се откъснах и го бих. Даже си направих и една гавра. Като стигнах камъка и веднага тръгнах обратно. За да се разминем. Чакам го на старта да се върне на заден и викам:

- Видяхте ли, че ви бих? Утре сме при директора, нали?

А Бочев ми се хили и вика:

- Ей, софиянец, голям балък си! Аз се майтапех, бе!
- Какво?
- Абе, вие софиянците сте били големи будали!

И аз като му треснах една глава, оня седна долу. Много се бях нервирал.

Става и ми посяга. Той ми посегне, аз му хвана ръката.

- Не ми посягай! – викам. – Падаш долу!

И тогава Бочев вика на помощ Парашев:

- Парашев!

И оня готов за бой. Вика:

- Заповядайте!
- Аз ще те заповядам тебе! – вика му Бочев. – Ти за какво си тука?
- А директора после?
- Той ме удари първи! – вика Бочев.

И Парашев ми вика:

- Гледай какво го направи човека! – И сочи челото на Бочев.
- Какво съм го направил?

И тогава Парашев ме удря в корема. Много ги умее тия работи. Аз въобще не очаквах. Обаче не му налитам. Правя си пас. Чакам го да се успокои, да не се пази. И като го гостих в корема, обаче право в токмата на колана. Значи, рева, щото щях да си счупя пръстите. И двамата като ме почнаха, свалиха ме долу. **Исках да се разрева, а не мога. Знам, че по-малко ще ме бият, обаче не мога да заплача. Парашев обича като бие, да му плачеш. А аз не мога. Знам, че ще ме пребият от бой, че не плача, обаче не мога. Много бой съм изял, че не плача.**

Вдигнаха ме и ме водят в общежитието. Заклучват вратата, замъкват ме пред стълбището и Парашев ми вика:

- Хайде сега малко патешко ходене!

Кара ме патешко ходене да правя. **Това е много мръсен номер. Кара те да се държиш за ушите и да ходиш клекнал. И не по равното, а да се качваш в общежитието нагоре по стълбите. През едно стъпало. Значи, като се качиш горе, на третия етаж, и не можеш да се изправиш. А той те кара и малко клякане да правиш.** Той искаше да падна и да не мога да стана. Аз обаче не му изпълнявам. И той ме удари с пръчката през краката. Ама не смее да ми дойде наблизко. И тогава аз му казах. Ама не му крещя, както той прави. Аз му го казвам спокойно:

- Ти не си човек, бе! Ти си звяр. Тебе да те убия – няма да съжалявам.

И той се уплаши, и само ме гледа. Обаче ме вкара в изолятора. Изолаторът е на третия етаж. Аз не можах да спя цяла нощ. Там лампата я държат запалена, а аз не мога да спя на запалено. В

изолатора няма легла, само един гол под. Гола стая, няма нищо вътре. Няма легло, няма стол. Само една картина с цвете на стената. И аз по фланелка и гащета. Иначе не е студено, има парно, обаче на гол под не се спи.

По някое време вечерта дойде бай Манчо. Той е мой човек.

Отключи вратата и вика:

- Парашев си тръгна. Ела долу да спиш на дивана.

То посред нощ, Парашев тогава си ходи. И сутрин идва в шест часа.

- Карай, бай Манчо. Ще вземе да порти някой. Лошо и за двама ни.
- Вземи шинелата.

Взех шинела да си постеля. Викам:

- Заклучи ме и утре да не забравиш шинелата.
- Нямах грижа. Лека нощ.
- Лека нощ, бай Манчо.

39.

Сутринта сядам да закузвам и Парашев само ме дебне. Иначе не вика. Тоя път само говори:

- Който говори, да си вдигне ръката! Хайде бе, нямате ли достойнство!

Признат грях е половин грях!

На мене отвътре ми е така и само се сдържам да не превъртя. И вдигам ръка. Той вика:

- Какво има?
- Искam още хляб.

А той вика:

- Абе, я сядай долу! Болест да те яде!

На всички така говори, обаче аз му скочих. Командирите ми се нахвърлиха да ме спрат, да не стане бой. И ми викат тихо:

- Ари, спокойно! Спокойно, братче! Остави го на нас!

Аз се дърпам, те ме държат. И идва директорът. Ние веднага спираме и той вика:

- Славчо, ела при мене!
- Няма!
- Ела с мене, иначе ще те накажем!
- Ще ме накажете, ама аз ще избягам! Като сте директор, да не трябва всичко да ви изпълняваме!
- Ела в моя кабинет!
- Обаче като ученик и директор!
- Добре – вика.
- Така ще дойда.

А директорът вика на Парашев:

- След половин час двамата с Бочев при мене.
- Слушам.

И двамата с директора тръгваме към училището. Излизаме от столовата, пресичаме двора, той нищо. Обаче като влезнахме в кабинета, той такъв ми отвъртя по врата, че щях да забия нос.

Вика:

- Да знаеш друг път как се говори пред учениците с директора. Сядай!

Сядам аз и той вика:

- Гледай сега, искам да се разберам като баща и син. Знаеш, че аз имам син като тебе. Аз искам да те уважавам като сина си.
- Него биете ли го така?
- Като заслужава...
- Мене Бочев ми обещава! Хващаме се на бас, аз го бия, а после той се отмята.
- Знам всичко, бай Манчо ми каза.
- Значи, той ще ме лъже, аз ще си трая, така ли?
- Той е учител и трябва да си мълчиш.
- Аз не съм свикнал да си мълча.
- Ще се научиш. Тука ако не се научиш, после живота ще те научи...

Нервен си нещо. Резашки ми каза. Ако искаш, ще кажа на сестрата да ти даде хапчета за успокоение.

- Не искам хапчета, добре съм.
- Като си добре, марш три дни в карцера! Знам, че не си виновен, но трябва да те накажа, защото го казах пред учениците в столовата.

И аз, преди да поискам разрешение да си ходя, викам:

- Може ли нещо за четене?

Директорът извади някаква книга от библиотеката и вика:

- Да видим дали ще я прочетеш. Ще те питам после да ми я разкажеш.

40.

Директорът като ми каза за хапчета, аз изстинах, защото веднъж ми дадоха така едни хапчета и ме направиха парцал. Само се влача по двора и не ми пука за нищо. А аз мислех да го щипна и, ако ми бутнеха ония хапчета, направо увисвах.

Аз като бях при директора, не знаех още как ще бягам. Книгата я взех така, мислех да чета. Обаче като влязох в карцера и разбрах, че съм извадил страшен късмет. С това, че директора ми даде книга. Карцерът е в караулката. Малка стаичка, три на три сигурно. Има едно прозорче, човек през него не може да мине. И гол под, и един дюшек на пода. Карцерът има две врати. Вътрешната е нормална врата, дървена, а външната е една желязна решетка, като врата. Вътрешната не я заключват, само на външната слагат катинар. И аз гледам бай Манчо как заключва и къде слага ключа. Остава ключа на едно табло над масата. От решетката като си протегнеш ръката, до ключа да остава около метър и нещо.

И аз какво правя. Почвам да късам листове от книгата и да си правя фунийки. И после фунийките ги вкарвам една в друга, и правя пръчка. От дрехите извадих няколко конца и я вързах книжната пръчка на няколко места за по-здраво.

И сега чакам пазача да иде за обед. И става точно, както мислех. Бай Манчо отива да обядва, аз отварям вътрешната врата и с тая пръчка от фунийките се пресягам през решетката, и смъквам ключа от таблото. Значи, пръчката за малко да се пречупи. Той, ключът, тежък. Аз това не бях предвидил. Отключвам катинара и го щипвам. Излизам навън, обаче не бягам, вървя спокойно. Ако ме

видят отдалече, да не ме познаят. Излизам от портала и свивам към Искъра. И не се обръщам.

Аз не знам кой ме е видял, обаче чувам виковете и хукавам. Обръщам се и виждам, че ме гонят Цветан от Хасково и Джипси. Подгониха ме и по едно време почват да ме настигат. **Те ме гонят, защото освен командирите друг никой няма ваканция. А мене, ако ме хванат, ваканцията им е вързана в кърпа. За награда. И те ме гонят като луди, защото избягам ли им, ваканция - нанай!** Аз вече усещам, че не мога да тичам, и свивам към реката. Като стигнах брега, и се хвърлих във водата. Януари беше, началото на януари. Обаче страхотен студ. Там Искъра е широк към два-сет метра и дълбок. Разлива се. Водата направо лед, замръзвам. Като излязох на другия бряг, тръгнах спокойно, не бягам. Ония двамата си говорят и ме сочат. Аз бях с дочени, работни дрехи, вълнени чорапи и гумени цървули. И отдолу един пуловер. От дрехите ми тече вода и се вдига пара.

Вървях, докато се мръкна. По едно време се чу кучешки лай и видях някакво село. На края на селото имаше плевня. Влязох вътре и се заврях в сеното. Дрехите ми корави, аз чукам по тях. И скърцат. Почнаха да ме болят краката. Ама леко. Не усетих кога съм заспал. Събудих се много рано. Като се надигнах да ставам, краката не ги усещам. Почнах да ги удрям да се стопля. Излязох и пак тръгнах. Вървях до обед и близо до един кантон видях шосе. Там имаше табела. Пишеше, че до Кнежа е петнайсет километра. Тръгнах по шосето, по асфалта. Минаваха камиони. **Мене ме е страх да**

пътувам на стоп. Като бягам е така. Като бягам ми се струва, че всеки ме гледа. Като звяр се пазиш от хора.

41.

И сега какво става с Бени. Тя, нали бременна, и почва да повръща сутрин. И майка ѝ се досеща. И взима урина, уж за други изследвания, и прави проба. Разбира, че Бени е бременна и си прави уговорка с един познат лекар да свърши работата. У тях в къщи, за шестотин лева.

И оня идва. Били се уговорили с мамето Бени нищо да не разбере. Идва докторът, оная го води в стаята на Бени, а Бени нищо не подозира. Тя си учи уроците.

- Албена, - вика майка ѝ, - това е доктор Ушев, приятел на чичо ти Славчо Йорданов.
- Добър ден.
- Как се чувствате сега? – пита оня. – Гади ли ви се?
- Сутрин по малко. И не мога да стоя права. Вчера на една опашка ми прилоша.
- Лесна работа – вика оня. - Ще сложим една инжекция и ще се оправите. Ако обичате, да легнете.

И Бени ляга, а оня ѝ праска една инжекция тука, във вената. Прави ѝ упойка с кеталар, така се казвала инжекцията. И я прави Бени на парцал. Да може да си прави с нея, каквото си иска.

- Трябва да полежите малко – вика на Бени. – Довиждане, всичко хубаво.

Обаче като влизат в хола и оня вика на мамето:

- Сега можем да изпушим по една цигара.

И Бени като заспива, те двамата издърпват кушетката в средата на стаята. Оня Ушев вика:

- Донесете ми два стола от кухнята.

Издърпва Бени към края на кушетката, та краката ѝ да висят надолу. После слага двата стола с облегалки от двете страни на кушетката и качва краката на Бени върху облегалките. И сяда на пода между краката ѝ, и така я работи. Така го направил аборта.

42.

А аз бягам. Стигнах вече Кнежа. В Кнежа в центъра има едно като площад. Отстрани има магазин. Влезнах вътре и се качих по стълбите. Там имаше парно, беше топло. Залепих се за радиатора и не ми се мърда. Обаче почнах да мириша. От топлото дрехите ми почнаха да миришат. А хората се качват в магазина, той за конфекция, и минават край мене. Дрехите ми се размразяват и миришат на тиня. Имах десет лева. Извадих ги от чорапа, те влажни и намачкани. Никой няма да ги вземе. Оправих ги така с ръка и ги лепнах на радиатора да съхнат. А отгоре откъм магазина идва един милиционер с жена си и детето. Мене ме страх и слизам. Опитах се да взема парите, не можах. Те останаха залепени. Излизам и пак тръгвам. **И оттам до Червен бряг само пеша.** Искях да стигна до София на всяка цена. Не исках да рискувам, иначе можех да хвана кола някъде. Обаче аз не исках да рискувам. Трябваше да стигна.

43.

Бени нищо не усетила какво са направили с нея. Обаче после като се събужда, майка ѝ до нея.

- Ще закъснея за даскало – вика.
- Нищо, доктор Ушев ще ти даде бележка. Каза три дни да си останеш в къщи. Лежи си.
- Защо?
- Така трябва. Да ти мине.

И Бени се досетила, обаче си мълчи. Те с майка ѝ въобще не си говорили за тая работа. Все едно нищо не е станало. Все едно, че не е имало дете и никой не го е убивал. И Бени остава сама в стаята. И взима едно ножче, чикийка. Цели си вената и се рязва. Кръвта направо пръска. Тя не мислела, че така ще пръска. Тя мислела, че хубаво ще тече. И се уплашва. Нея много я е страх от кръв. Изпищява и майка ѝ я чува, влиза и като я вижда, само дето не припаднала.

44.

На другия ден съм в Мездра. Два дни не бях ял. А пък студ, студ! Искам да тичам, да се сгрея – не мога! Не мога въобще да тичам. Краката не ги чувствам, няма ги. В Мездра като стигнах, влязох в едно кино, дето е зад гарата. Да се стопля. Там беше художника, рисуваше реклама за филм. Там топло, аз се топля. Оня ме видя, че съм до радиатора, обаче нищо не вика. Рисува си. И отвън минава един милиционер, и ме вижда. Влиза и вика:

- Ти какво правиш тука?

- Аз тука работя.

А пък аз мръсен, син от студ, мириша, треперя, правя го на луд. И той вика:

- Ела за една справка!

И ме хваща да ме води. Аз не мога да ходя. Едвам-едвам тътря краката. И още пред киното аз драснах... Иначе не мога да ходя, ама го блъснах мица и избягах. Скрих се между вагоните, после в един влак. И от влак на влак – не ме видя. **Как му избягах, не знам. Аз едвам ходя, а му избягах. От страх. Страхувам се, ама винаги усещам, че има някакъв шанс. Така е. Аз имам един силен коз, че имам силни крака. Много бягам аз. Тогава оня миц ми стреля. За първи път стреляха по мене.** И аз направо откачих. Почнах да тичам. Излязох на шосето за Своге и бягам. Знам, че няма смисъл повече да бягам, обаче бягам. Спрях се, ама съм капнал, не мога да дишам. **И вече ми е все едно. Все едно ми е дали ще стигна до София, или ще ме хванат и ще ме върнат в Падево.** И почвам да вдигам на колите и камионите. Качи ме един с опел.

- Закъде си, младеж?

- За София – викам.

- Качвай се!

Той ми гледа червения пагон на джоба с двете звезди и дочените дрехи, и ме мисли за бригадир. Вика:

- На бригада ли сме?

И мене като ме хвана злобата, и почвам да говоря само истината.

Викам:

- Не съм бригадир. Бягам от едно училище. Знаете ли какво е Тевеу?
- Не, не мога да се сетя.
- Техникум за вътрешна украса. – Аз искам да се засмея, ама само ръмжа.

Аз два дни не съм говорил. – Лъжа. Това е училище за престъпници. Трудово-възпитателно училище.

Той ме гледа и вика:

- Не ми приличаш на престъпник много.
- Не ви приличам, ама там сме само такива. Като играем мач с някое нормално училище и като вкараме гол, и ония почват да ни викат: „У-бий-ци! У-бий-ци!“

Той повече нищо не ме попита. Замълча си. Аз умирам за сън. И понеже съм скапан от умора, заспивам.

45.

Пред София мъжът ме бутва и вика:

- Къде да ви оставя?
- При Докторската градина. Ако може.
- Може.

И слизам от колата. Болките в краката бяха направо адски. Не мога да вървя, залитам. И тръгвам към Бени. Едвам се качвам до техния етаж и звъня. Отваря ми майка ѝ и като ме видя, веднага затвори вратата. Аз пак звъня, тя не отваря. И тогава натискам звънеца и го държа така. И Бени ми отваря. Друг път ми се хвърля, гушка ме,

това-онова, сега мълчи. Стои и ме гледа. Облегнала се на вратата и нищо не казва. Аз загарявам, че е станало нещо кофти и викам:

- Какво става с тебе?

- Нищо.

А гледам – едната ѝ ръка бинтована от лакътя надолу.

- Какво е това?

- Нищо.

И само ме гледа. И аз чакам, чакам да ме покани и влизам сам.

Майка ѝ се показва и вика:

- Вървете си, иначе ще повикам милиция!

Бени ѝ вика:

- Ако се обадиш, няма да ме видиш повече!

Ние влизаме в нейната стая. Тя сяда, ама направо, като дроб. Аз такава

никога не съм я виждал. Викам:

- Кажй сега какво става?

И тя мълча, мълча и накрая вика:

- Те го убиха... Няма го.

И се разрева. Аз Бени я познавам. Бени да се разреве, това значи, че ѝ е толкова кофти, че повече не може! **Аз не знам какво е да плача. Аз от шест години не съм плакал. А тогава, какво ми стана, и се разревах. Понеже тя всичко заради мене. Значи, хем рева, хем ми е чудно, че рева, хем ме е срам от Бени, хем ми е хубаво. Чувам се как рева и не мога да повярвам, че това е мой глас! Все едно друг глас. Обаче ми е мъчно. Истински. Хубаво ми е, че ми е мъчно. Аз не знам за мене си ли ми е мъчно или за**

**Бени, обаче ми е хубаво. Аз не знаех, че на човек като му е
мъчно, му е и хубаво. И Бени, и тя плаче и ме прегръща, и ме
държи за ушите, и ме целува между очите...**